

Sprawa C-588/23**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

25 września 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Tribunale Amministrativo Regionale della Campania (Włochy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

18 września 2023 r.

Strona skarżąca:

Scai Srl

Strona przeciwna:

Regione Campania

Przedmiot postępowania głównego

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Regione Campania z dnia 7 lutego 2023 r. rozszerzającej na skarżącą spółkę zakres podmiotowy decyzji (UE) 2015/1075 z dnia 19 stycznia 2015 r. w sprawie pomocy państwa SA.35843 (2014/C) (ex 2012/NN) [notyfikowanej jako dokument nr C(2015) 75], w której Komisja Europejska nakazała Republice Włoskiej odzyskanie, ze względu na uznanie jej za niezgodną z regułami konkurencji, dodatkowej rekompensaty z tytułu świadczenia usługi publicznej, wypłaconej innej spółce, która w międzyczasie ogłosiła upadłość i której działalność została przeniesiona, po podjęciu różnych kroków, na skarżącą spółkę.

Przedmiot i podstawa prawna pytania prejudycjalnego

Na podstawie art. 267 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”), sąd odsyłający wnosi o dokonanie wykładni rozporządzenia (UE) 2015/1589 oraz zasad zapisanych w TFUE i Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, dotyczących podziału kompetencji między Komisją a organami krajowymi w odniesieniu do ustalania beneficjentów pomocy

państwa, prawa zainteresowanych osób do bycia wysłuchanym, prawa do obrony i ochrony sądowej. Dokładniej rzecz ujmując, sąd odsyłający zwraca się z pytaniem, czy te przepisy Unii stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, które przyznają władzom krajowym uprawnienie:

- po pierwsze, do ustalenia relacji ciągłości gospodarczej między spółką będącą beneficjentem, wyraźnie wskazaną przez Komisję w decyzji dotyczącej odzyskania pomocy państwa niezgodnej z prawem a spółką trzecią, która nie uczestniczyła w postępowaniu prowadzonym przez Komisję;

- po drugie, do rozszerzenia na tę ostatnią spółkę zakresu podmiotowego decyzji Komisji, uznając ją tym samym za zobowiązaną do zwrotu kwoty nienależnie otrzymanej przez tę pierwszą spółkę.

Pytanie prejudycjalne

„A) Czy art. 108 TFUE, art. 288 TFUE oraz art. 16 i 31 rozporządzenia (UE) 1589/2015 stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak art. 48 ustawy nr 234 z dnia 24 grudnia 2012 r., który zezwala organowi krajowemu, na etapie wykonywania decyzji o odzyskaniu pomocy, na rozszerzenie kręgu podmiotów zobowiązanych do zwrotu pomocy niezgodnej z prawem w oparciu o ocenę ciągłości gospodarczej między przedsiębiorstwami, nie wykluczając tego uprawnienia w przypadku, gdy Komisja określiła już bezpośrednich adresatów, wyłączając tym samym kompetencje Komisji w odniesieniu do pomocy państwa?”

B) Czy art. 263 TFUE, art. 288 TFUE, art. 41 i 47 Karty nicejskiej [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej] oraz art. 16 i 31 rozporządzenia (UE) 1589/2015 stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak art. 48 ustawy nr 234 z dnia 24 grudnia 2012 r. w sprawie pomocy państwa w części, w której – stanowiąc, że państwo wykonując decyzję o odzyskaniu pomocy, określa w razie potrzeby podmioty zobowiązane do zwrotu pomocy – zezwala na wykonanie tej decyzji również wobec podmiotu innego niż adresaci decyzji i który jest niezależny, nie brał udziału w postępowaniu przed Komisją, nie miał gwarancji kontradyktoryjnego postępowania i w konsekwencji nie jest uprawniony do zaskarżenia wspomnianej decyzji do Sądu Unii Europejskiej?”

Powołane przepisy prawa Unii

TFUE: artykuł 263 akapit czwarty dotyczący skargi o stwierdzenie nieważności; art. 288 akapit czwarty dotyczący obowiązkowego charakteru decyzji wobec adresatów; art. 108 ust. 2 dotyczący kompetencji Komisji w sprawach pomocy państwa.

Karta praw podstawowych Unii Europejskiej: art. 41 dotyczący prawa do bycia wysłuchanym; art. 47 dotyczący prawa do skutecznego środka odwoławczego.

Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej: art. 16 dotyczący odzyskania pomocy, oraz art. 31, dotyczący adresata decyzji o odzyskaniu pomocy.

Powołane przepisy prawa krajowego

Legge del 24 dicembre 2012, n. 234 – „Norme generali sulla partecipazione dell'Italia alla formazione e all'attuazione della normativa e delle politiche dell'Unione europea” [ustawa nr 234 z dnia 24 grudnia 2012 r. – „Ogólne zasady udziału Włoch w tworzeniu i wdrażaniu prawodawstwa i polityki Unii Europejskiej”] (zwana dalej „ustawą nr 234/2012”), art. 48: w następstwie doręczenia decyzji o odzyskaniu pomocy przez Komisję właściwy organ krajowy (ministerstwo, region, prowincja lub jednostka terytorialna, w zależności od przypadku) określa, w razie potrzeby, podmioty zobowiązane do zwrotu pomocy, ustala należne kwoty oraz określa zasady i terminy płatności.

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i postępowania

- 1 W dwóch wyrokach, wydanych w 2009 i 2012 r., Consiglio di Stato [rada stanu (Włochy)] uznała dodatkową rekompensatę z tytułu świadczenia usługi publicznej na rzecz spółki Buonotourist S.r.l. za świadczenie usług autobusowego transportu pasażerskiego na podstawie koncesji udzielonych przez Regione Campania [region Kampania]. Ta rekompensata, w wysokości 1 111 572,00 EUR, została wypłacone spółce.
- 2 Komisja Europejska decyzją (UE) 2015/1075 z dnia 19 stycznia 2015 r. w sprawie pomocy państwa SA.35843 (2014/C) (ex 2012/NN) [notyfikowaną jako C(2015) 75] (zwana dalej „decyzją o odzyskaniu pomocy”) uznała następnie tę dodatkową rekompensatę za niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazała Republice Włoskiej odzyskanie tej kwoty od beneficjenta.
- 3 Spółka Buonotourist Srl zaskarżyła następnie tę decyzję najpierw do Sądu (sprawa T-185/2015), a w drugiej instancji do Trybunału Sprawiedliwości (sprawa C-586/18 P), ale jej skarga o stwierdzenie nieważności została oddalona w obu instancjach.
- 4 W międzyczasie aktywa spółki Buonotourist Srl zostały wielokrotnie przeniesione.
- 5 Po pierwsze, w następstwie aktów podziału przedsiębiorstwa, odpowiednio z dnia 21 lipca 2011 r., z Buonotourist Srl na Buonotourist TPL Srl oraz z dnia 21 października 2013 r., z tej ostatniej na Autolinee Buonotourist Srl, dwie spółki przejmujące przejęły, jedna po drugiej, wyżej wymienione koncesje regionalne na świadczenie niektórych usług transportu pasażerskiego.

- 6 Ostatecznie w dniu 10 maja 2019 r. Autolinee Buonotourist Srl wydzierżawiła skarżącej, SCAI Srl, oddział przedsiębiorstwa obejmujący między innymi umowy o świadczenie usług, personel i autobusy do obsługi niektórych minimalnych usług lokalnego transportu publicznego. Dzierżawa ta wygasła w dniu 1 lipca 2021 r.
- 7 Spółki Buonotourist Srl, Buonotourist TPL Srl i Autolinee Buonotourist TPL Srl zostały postawione w stan upadłości na mocy orzeczeń właściwych sądów wydanych w latach 2018–2020.
- 8 W konsekwencji, w celu kontynuowania świadczenia usług w zakresie lokalnego transportu publicznego, Regione Campania powierzył ich wykonywanie spółce, w której dokonano inwestycji – A.I.R. Campania, która nie dysponując środkami niezbędnymi do świadczenia usług, nabyła je od samej SCAI.
- 9 Jednocześnie Regione Campania usiłował uzyskać zwrot nienależnie przyznanej dodatkowej rekompensaty, poprzez udział w odnośnych postępowaniach upadłościowych i dochodząc swojego długu wobec spółek Buonotourist Srl, Buonotourist TPL Srl i Autolinee Buonotourist Srl, nie uzyskując jednak żadnej kwoty.
- 10 Ostatecznie decyzją z dnia 7 lutego 2023 r. Regione Campania, na podstawie decyzji Komisji o odzyskaniu pomocy od Buonotourist Srl (decyzja potwierdzona obecnie przez sądy Unii Europejskiej, jak wspomniano w pkt 3 powyżej) uznawszy, że istnieje ciągłość gospodarcza między Buonotourist Srl i SCAI Srl, rozszerzył zakres podmiotowy decyzji o odzyskaniu pomocy i nakazał SCAI zwrot przedmiotowej pomocy państwa.
- 11 Decyzja ta została zakwestionowana przez spółkę SCAI przed sądem odsyłającym.

Zasadnicze argumenty stron w postępowaniu głównym

Argumenty SCAI, spółki skarżącej

- 12 Po pierwsze, skarżąca zaprzecza założeniu leżącemu u podstaw zaskarżonej decyzji regionu, że istnieje ciągłość gospodarcza między nią a Buonotourist Srl.
- 13 Jej zdaniem na podstawie dzierżawy oddziału przedsiębiorstwa uzyskanej przez nią od Autolinee Buonotourist Srl nie można wywnioskować, że pomoc państwa została jej również przekazana. W szczególności wspomniana umowa dzierżawy, która została zawarta w 2019 r. i wygasła już w 2021 r., przewidywała odpowiedni czynsz, a po jej zakończeniu SCAI nie zatrzymała żadnych aktywów wydzierżawiającego.
- 14 Ponadto w kontekście postępowania upadłościowego Buonotourist Srl dwa wyroki, odpowiednio Corte di Appello di Salerno (sądu apelacyjnego w Salerno)

z 2021 r. i Tribunale di Napoli (sądu w Neapolu) z 2022 r., wykluczyły istnienie „faktycznej” grupy przedsiębiorstw działających jako jeden podmiot prawny.

- 15 Po drugie, skarżąca zarzuca naruszenie art. 108, 288 i 299 TFUE w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja regionu rozszerza na nią zakres podmiotowy decyzji, w której Komisja Europejska nakazała Republice Włoskiej odzyskanie pomocy państwa przyznanej niezgodnie z prawem spółce Buonotourist Srl i tym samym wskazała konkretnego adresata.
- 16 W tym względzie uważa ona, że w tej sprawie uprawnienie administracji krajowej ma jedynie charakter wykonawczy i nie obejmuje uprawnień do stwierdzenia rozszerzenia zakresu podmiotowego decyzji Komisji. Wynika to w szczególności z zawiadomienia Komisji w sprawie odzyskiwania pomocy państwa niezgodnej z prawem i z rynkiem wewnętrznym (2019/C 247/01), zgodnie z którym do Komisji należy zarówno określenie beneficjentów, od których należy pomoc odzyskać (rozdział 4.3), jak i w razie potrzeby rozszerzenie decyzji na kolejnych beneficjentów.
- 17 Po trzecie, skarżąca zarzuca naruszenie jej prawa do bycia wysłuchanym, ponieważ nie mogła uczestniczyć w postępowaniu, w wyniku którego Komisja przyjęła decyzję o odzyskaniu pomocy, którą Regione Campania wykonuje jak twierdzi w stosunku do niej.
- 18 Po czwarte, skarżąca podnosi, że została pozbawiona prawa do ochrony sądowej, ponieważ decyzja o odzyskaniu pomocy państwa może zostać zaskarżona wyłącznie do Sądu Unii Europejskiej, a legitymacja procesowa przysługuje wyłącznie podmiotom, którzy są jej adresatami, zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE. Ponadto nie może ona również zakwestionować przed rzeczonym sądem Unii decyzji Regione Campania nakazującej rozszerzenie tego odzyskania na podstawie ustalenia (w zakresie ciągłości gospodarczej ze spółką, będącą adresatem decyzji Unii), które jej zdaniem należało do Komisji.

Argumenty Regione Campania, strony przeciwnej

- 19 Regione Campania podnosi, po pierwsze, że jest właściwy do rozszerzenia na skarżącą spółkę procedury odzyskania pomocy na podstawie art. 48 ust. 2 ustawy 234/2012, zgodnie z którym w następstwie doręczenia decyzji o odzyskaniu pomocy przez Komisję właściwy organ krajowy (ministerstwo, region, prowincja lub jednostka terytorialna, w zależności od przypadku) określa, w razie potrzeby, podmioty zobowiązane do zwrotu pomocy, ustala należne kwoty oraz określa zasady płatności.
- 20 Ta kompetencja władz krajowych została potwierdzona przez Komisję Europejską, w szczególności w pkt 32 jej zawiadomienia 2007/C 272/05, zatytułowanego „Zapewnienie skutecznego wykonania decyzji Komisji nakazujących państwom członkowskim odzyskanie pomocy przyznanej bezprawnie i niezgodnej ze wspólnym rynkiem”, zgodnie z którym „[j]eżeli na

etapie wykonywania decyzji okaże się, że pomoc została przekazana innym podmiotom, państwo członkowskie może rozszerzyć windykację na wszystkich faktycznych beneficjentów, aby zapobiec omijaniu obowiązku zwrotu pomocy”.

- 21 Po drugie, Regione Campania uważa, że istnieją wszelkie obiektywne i podmiotowe wskazówki świadczące o ciągłość gospodarczej między Buonotourist Srl a skarżącą w trakcie wielokrotnego przeniesienia aktywów (zob. pkt 4–6, powyżej) wraz z nabyciem de facto pomocy państwa przez tę ostatnią.
- 22 Ocenę tę potwierdzają również kontakty między samą administracją krajową a Komisją Europejską, która najpierw w nocie COMP/H4/MC/psD*2020/078587, a następnie w nocie COMP/H4/FM/ng/comp (2023)1978386 z dnia 22 lutego 2023 r. uznała, że istniała antykonkurencyjna korzyść polegająca na tym, że na mocy umowy dzierżawy spółka SCAI uzyskała prawo do korzystania ze wszystkich aktywów materialnych i niematerialnych niezbędnych do prowadzenia działalności spółki, która pierwotnie skorzystała z przedmiotowej pomocy, a tym samym nadal czerpała korzyści gospodarcze z działalności subsydiowanej w nienależny sposób. Ponadto SCAI uzyskała prawo pierwszeństwa, które dawało jej pierwszeństwo w przypadku sprzedaży spółki Autolinee Buonotourist.

Zwięzły opis uzasadnienia odesłania prejudycjalnego

- 23 Krajowe ramy prawne zawarte w art. 48 ustawy nr 234/2012 wyraźnie zezwalają organom krajowym na rozszerzenie zakresu podmiotowego decyzji o odzyskaniu pomocy, poszerzając krąg beneficjentów pomocy będącej przedmiotem decyzji Komisji, i to nawet w przypadku, gdy Komisja wyraźnie wskazała w niej przedsiębiorstwo będące jej adresatem.
- 24 Sąd odsyłający zastanawia się, czy prawo Unii zezwala na takie uregulowanie, w szczególności z dwóch różnych punktów widzenia, które znajdują odzwierciedlenie w dwóch pytaniach prejudycjalnych skierowanych do Trybunału.
- 25 **W pierwszej kolejności** należy wyjaśnić, czy ocena spełnienia wymogu ciągłości gospodarczej między przedsiębiorstwem beneficjentem pomocy niezgodnej z prawem a przedsiębiorstwem trzecim należy do wyłącznej kompetencji Komisji, czy też może zostać przeprowadzona również przez organ krajowy wykonujący decyzję o odzyskaniu pomocy, jak wyraźnie przewidują wspomniane przepisy krajowe.
- 26 W tym względzie, po pierwsze, sąd odsyłający przypomniał, że art. 108 TFUE – zgodnie z którym Komisja, jeżeli stwierdzi, że pomoc przyznana przez państwo nie jest zgodna z rynkiem wewnętrznym, decyduje o zniesieniu tej pomocy przez dane państwo oraz podejmuje decyzję, że zainteresowane państwo członkowskie podejmie wszelkie konieczne środki w celu odzyskania pomocy od beneficjenta [tak zwana »decyzja o odzyskaniu pomocy« w rozumieniu art. 16 rozporządzenia

(UE) 2015/1589] – przewiduje procedurę „złożoną”, to znaczy taką, w której biorą udział organy Unii i organy krajowe.

- 27 Jeżeli chodzi o podział kompetencji między tymi organami w postępowaniach tego rodzaju, orzecznictwo Trybunału stanowi, że jeżeli beneficjenci pomocy nie zostali wskazani przez Komisję w decyzji o odzyskaniu pomocy, państwo członkowskie musi zweryfikować indywidualną sytuację każdego zainteresowanego przedsiębiorstwa (wyrok z dnia 13 lutego 2014 r., C-69/13, Mediaset, ECLI:EU:C:2014:71, pkt 22).
- 28 Ponadto na etapie wykonania decyzji o odzyskaniu pomocy, w przypadku gdy pomoc nie może zostać odzyskana od beneficjenta i została przeniesiona na inne przedsiębiorstwo, państwo członkowskie powinno rozszerzyć odzyskiwanie pomocy na przedsiębiorstwo faktycznie czerpiące korzyści w wyniku przeniesieniu aktywów, aby zapobiec omijaniu obowiązku zwrotu pomocy (wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 13 września 2010 r., T-415/05 i T-416/05, Grecja/Komisja, ECLI:EU:2010:386, pkt 143–146).
- 29 Ponadto Trybunał orzekł, że w przypadku gdy beneficjent pomocy należy do grupy przedsiębiorstw, do Komisji należy w decyzji o odzyskaniu pomocy dokonanie oceny, czy przedsiębiorstwa należące do grupy, nawet jeśli są uznawane na mocy prawa krajowego za odrębne podmioty prawne, stanowią jednostkę gospodarczą do celów prawa konkurencji i w związku z tym należy je uznać za jedno przedsiębiorstwo (wyrok z dnia 12 lipca 1984 r. C-170/83 Hydrotherm, ECLI:EU:C:1984:271, pkt 11).
- 30 Po drugie, w przypadku przeniesienia pomocy w drodze sprzedaży lub dzierżawy przedsiębiorstwa szereg decyzji Komisji wskazuje, że w razie podejrzenia występowania ciągłości gospodarczej Komisja ocenia konkretny przypadek i ustala, czy ciągłość ta występuje (sąd odsyłający powołuje się na przykład na decyzję Komisji 2916/51 z dnia 1 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA 31550 wdrożonej przez Niemcy na rzecz Nürburgring).
- 31 Jednakże w orzecznictwie Trybunału nigdy nie pojawiła się kwestia organu – krajowego lub unijnego – właściwego do orzekania w przedmiocie ciągłości gospodarczej, a Trybunał ograniczył się do stwierdzenia, że niezgodna z prawem pomoc powinna zostać odzyskana od spółki nadal prowadzącej działalność gospodarczą przedsiębiorstwa, które skorzystało z tej pomocy, jeżeli zostało ustalone, że spółka ta nadal faktycznie korzysta z przewagi konkurencyjnej związanej z otrzymaniem rzeczonyj pomocy (wyrok z dnia 7 marca 2018 r., C-127/16 P, SNCF Mobilités, ECLI:EU:C:2018:165).
- 32 Zdaniem sądu odsyłającego z orzecznictwa Trybunału wynikałoby, że w przypadku, gdy Komisja sama wydała decyzję o odzyskaniu pomocy w odniesieniu do konkretnego podmiotu, uprawnienie do rozszerzenia zakresu decyzji pozostaje zastrzeżone dla Komisji, a rola państwa członkowskiego ogranicza się jedynie do jej wykonania. W związku z tym sporne przepisy

krajowe, mimo że mają godny uwagi cel w postaci unikania obchodzenia wykonania decyzji Komisji, naruszają uprawnienia Komisji. Jedynym przypadkiem, w którym decyzja organów krajowych o wykonaniu decyzji o odzyskaniu pomocy przeciwko podmiotowi innemu niż podmiot już wskazany przez Komisję byłaby dopuszczalna, jest ten, w którym podmiot ten jest w wystarczającym stopniu powiązany z przedsiębiorstwem beneficjentem pomocy, tak że organom krajowym nie ma przysługiwać swobodne uznanie, i pozostaje to w ramach wykonywania decyzji Komisji.

- 33 **W drugiej kolejności**, pojawia się pytanie, czy w wyniku rozszerzenia przez krajowy organ wykonawczy zakresu podmiotowego decyzji o odzyskaniu pomocy przyjętej przez Komisję nowy adresat tej decyzji jest pozbawiony zarówno prawa do bycia wysłuchanym w pierwotnym postępowaniu przed Komisją, ustanowionego w art. 41 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jak i prawa do wniesienia skargi na decyzję o odzyskaniu pomocy na podstawie art. 263 TFUE.
- 34 W odniesieniu do prawa do bycia wysłuchanym sąd odsyłający przywołuje liczne wyroki Trybunału, zgodnie z którymi przestrzeganie prawa do obrony stanowi ogólną zasadę prawa wspólnotowego, która powinna być stosowana, wówczas gdy organ administracyjny ma podjąć w stosunku do danej osoby decyzję, która wiąże się z niekorzystnymi dla niej skutkami. Zgodnie z tą zasadą adresaci decyzji, która w sposób odczuwalny oddziałuje na ich interesy, powinni być w stanie skutecznie przedstawić swoje stanowisko odnośnie do elementów, na których organ administracyjny zamierza oprzeć swoją decyzję (wyrok z dnia 18 grudnia 2008 r., C-349/07, Sopropè).
- 35 Włoskie sądy administracyjne orzekły ze swej strony, że w przypadku gdy administracja krajowa przystępuje do odzyskania nienależnej pomocy państwa od strony innej niż adresat decyzji Komisji, prawo do bycia wysłuchanym jest wystarczająco zagwarantowane w ramach obrony podjętej przez spółkę, której bezpośrednio dotyczy decyzja Komisji.
- 36 Zdaniem sądu odsyłającego te orzeczenia sądów krajowych zostały jednak wydane w odniesieniu do przedsiębiorstw, które zostały uznane za część „faktycznej” grupy przedsiębiorstw, podczas gdy okoliczność ta została wykluczona w przypadku skarżącej (zob. pkt 14 powyżej).
- 37 W odniesieniu do prawa do wniesienia skargi sąd odsyłający przypomina, że decyzja organu krajowego o rozszerzeniu zakresu podmiotowego decyzji o odzyskaniu pomocy niezgodnej ze wspólnym rynkiem nie może zostać zaskarżony do Sądu Unii Europejskiej, a do tego ostatniego może zostać zaskarżona jedynie decyzja o odzyskaniu pomocy, przy czym tylko podmioty będące jej adresatami mają legitymację procesową na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE.

- 38 W tym względzie temu naruszeniu prawa do ochrony sądowej nie można zaradzić poprzez możliwość zaskarżenia decyzji rozszerzającej przed sądami krajowymi, ponieważ oznaczałoby to, że sądy te musiałyby dokonać merytorycznej oceny istnienia ciągłości gospodarczej przedsiębiorstw, która to ocena – zdaniem sądu odsyłającego – należy wyłącznie do Komisji.
- 39 Wreszcie sąd odsyłający zwraca się do Trybunału o zastosowanie w niniejszej sprawie trybu przyspieszonego na podstawie art. 105 regulaminu postępowania przed Trybunałem ze względu na to, że dotyczy ona nowych kwestii interpretacyjnych o szczególnym znaczeniu dla wszystkich państw członkowskich.

DOKUMENT ROBOCZY